

Тетяна БАЛАГУРА
(м. Полтава)

Герой України, учителька української мови та літератури КЗ «Полтавський міський багатопрофільний лицей № 1 імені І. П. Котляревського», випускниця Полтавського державного педагогічного інституту імені В. Г. Короленка (1981), активно учасниця літературної студії «Зоспів», керівниця літературної студії «Перевесло».

«Закохана в слово... У цім рядку моя суть, моє sempre тіго. Бо, скільки себе пам'ятаю, любило пірнати в ноктюрни поезії й вальси прози. Шукала між рядків приховану суть сказаного й глибину підсвідомого. Мабуть, саме тому й стала філологом, який на струнах душі власної викочихує мелодію життя й любові до України. Світлу! Бо яким би не був світ навколо, у ньому варто шукати й знаходити щасливі миті, пізнавати непізнане й творити на крилах натхнення поезію. Чи римованим рядком, чи верлібром, чи віршем для малят, чи прозовим рядком свіжим. Натхнення – мить. Чи брость весняна з бруньками живими. Чи промінь добрий, у слово вплетений... Так народжуються і живуть мої твори. Не поета. Мама, бабусі, подруги, учителя. І просто людини, закоханої в Його Величність Слово. Назовжди!»

ОЛЕКСІЙ + СТЕПАН

Війна... Скільки змінила вона в нашому житті, скільки крапок над і поставила. Та, на щастя, є те, чого не знищила, не вбила, не стерла. Це Любов.

Полтава щиро прийняла людей, у яких війна забрала спокій, житло, щастя бути вдома. А разом із ними прихистила й улюбленців: собак, котів, папуг, хом'яків...

– Степане, ти куди? Невже щось почув? Вилазь із-під столу. Я маю для тебе смаколики. Не хвилюйся, тут надійно. Сподіваюся...

Олексій виманює Степана, пестить і годує, пригадуючи три-чотири нещодавні події.

Серед гостей нашого ліцею, як ви зрозуміли, є незвичайний – морська свинка Степан. Його господар Олексійчик навчається в сусідній школі, у четвертому класі. Війна перекроїла життя дитини, яка сьогодні тулиться в просторій кімнаті, де, на жаль, нема однокласників, друзів, не чути приємного голосу вчительки Надії Миколаївни. Зате про улюбленця розповідає з такою любов'ю!

– Ми не могли залишити його в Харкові. Це ж частина нашої сім'ї! Розумієте? Степан їсть сіно, траву, зернятка, овочі. Живе в кімнаті з нашою великою родиною з десяти осіб. Ми всі його лю-

бимо й леліємо. Зранку виводжу на травичку у двір – попастися. Він прислухається, принохується – і лише згодом їсть.

А знаєте, у нього є ще одна кличка – Байрактар. Розповісти чому? Коли над нашим будинком у Харкові пролітали ракети чи літаки, Степан починав голосно пищати, хвилювався, не знаходив собі місця. Коли все стихало, він заспокоювався. У Полтаві такого немає. Я дуже цьому радію! І Степан також!

Олексій тепло обіймає друга й шукає очима однолітків, із якими вже тут знайшов спільні інтереси, книги, розваги й турботи, бо в ліцеї живуть... ще три коти й три собаки. Частинки родин. Злякані, але цікаві. Обживаються, як і люди...

Біле пухнасте створіння з чорними оченятами-намистинками розглядає все навколо й гризе морквинку, пряде вушками – прислухається: війна... Але Любов людська жива. І Степан це відчуває!

ЯСА ЖИТТЮ

За тужним усміхом осіннім
Бреду і шулюся від сонця.
На чатах дня – небес склепіння,
А я пірнаю в нього... Сон це?
Прожогом крила розпростерши,
Над сивим лісом зависаю.
І мовби зараз, мовби вперше
Секрети осені читаю.
У голих арабесках віття
Тужби не чути, а надія,
Попри рясні сухі суцвіття,
Ясу весні таки наміре!